

HGGunnink, gehouden te Emmen, 17.07.2022

Votum + zegengroet

Gezang 13:1,2

Tien Woorden

Psalm 119:49,50,51

Gebed

Psalm 46:1,2,3,4

1 Thessalonicenzen 1

Tekst **ZONDAG 21**

Bediening van het Woord

Psalm 122:1,2,3

Gebed

Collecte

Gezang 13:3,4,5,6

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Dat weten de kinderen vast wel: als je boos bent, dan kun je niet ... lachen.

Nee, tuurlijk kan dat niet. Als je boos bent, kun je niet lachen. Dan kijk je alleen maar boos. Dan lach je helemaal niet.

Waarom begin ik daarmee?

ZONDAG 21 broeders en zusters, dat is een uitloop van ZONDAG 20.

We zitten nu in het derde onderdeel van de Apostolische Geloofsbelijdenis. We hebben het gehad over God de Vader en onze schepping. God de Zoon een onze verlossing. Nu gaat het over God de Heilige Geest en onze heiliging.

ZONDAG 20 ging over de Heilige Geest Zelf. Nu gaat het over die heiliging. En dat is iets wat je ontzettend blij mag maken!

En als je boos bent, kun je niet lachen.

Maar als je blij bent, dan kun je ook blij kijken!

En ik wil u vanmorgen het Woord van de Heere laten horen:

God de Heilige Geest maakt het volk van God blij,

want Hij **1) brengt u in de vergadering van Christus**

V/A 54

2) maakt u tot de eenheid met Christus

V/A 55

3) schenkt u de vergeving dankzij Christus

V/A 56

1) Het is altijd weer zo bijzonder als de apostel Paulus zijn brieven begint met: "wij **danken** God altijd voor jullie allemaal!".

Eén keer doet hij dat niet, in de brief aan de Galaten. Maar anders, in al zijn brieven begint hij met die dank.

Hij dankt voor jullie, die gemeente, samen eigendom van God.

En in Thessalonica waren dat Joden, Grieken, vrouwen uit de hogere kringen. Dat staat in Handelingen 17.

“Wij danken God, Die heeft jullie uitgekozen en je verbonden aan Jezus, de Gezalfde”.

En dan moet u zich voorstellen dat die brief aan de Thessalonicenzen, net als al die andere brieven, die werden gestuurd en die werden dan hardop voorgelezen aan de gemeente. Dus één van de ouderlingen, die stond voor de mensen. En die las. En dan hoorde de gemeente: “wij danken God altijd voor jullie allemaal”.

Of je daar blij van kunt worden!!

Het werk van Christus.

Dat weet u ook wel, als het gaat over de Heilige Geest, dan gaat het ook altijd over de Heere Christus. Want de Heilige Geest doet niet anders dan Christus naar voren brengen. Dan Christus eren. Dan het werk van Christus aan de orde stellen.

Vanuit de hemel is de Heere Christus aan het werk met Zijn Geest, en met Zijn Woord.

Hoe ging dat daar in Thessalonica?

Hoe gaat dat hier in ... (plaatsnaam)?

Het Evangelie wordt gepreekt. En de Heilige Geest, die opent oren, in de eerste plaats.

Maar wat nog belangrijker is, die opent het hart van mensen, en ze gaan geloven.

Werk van God.

Want u weet ook wel, je kunt dat Evangelie aan allerlei mensen in je omgeving vertellen, maar dan kan het zomaar zijn dat al die mensen zich omdraaien, en daar niks van willen weten. “Wat is dat voor een onzinnig verhaaltje, wat moet ik daarmee?” En die worden daar helemaal niet blij van.

Maar als de Heilige Geest aan het werk is, en harten worden geopend, komt daar die blijdschap. Dan komen daar enorme gevolgen.

Want de Geest van Christus brengt bij elkaar die mensen die, in elk geval in de cultuur van Griekenland in Thessalonica, helemaal niet bij elkaar passen.

U vindt het misschien heel gewoon, dat u hier zo bij mekaar in de kerk zit.

De één die heeft een bedrijf. De ander die heeft een baan die werkt bij een ander. Een derde die is met de AOW. En een vierde die gaat nog naar school. Ja, en dan zit je gewoon bij mekaar in de kerk. En de één die is misschien wel miljonair. En de ander die kan misschien maar krap aan rondkomen.

Voor ons is het dan gewoon, dat je met elkaar omgaat in een gemeente.

Dat was in Thessalonica absoluut níet gewoon.

Dat iemand zou omgaan met een slaaf??

Je kon een slaaf bevelen geven: “hé, ga jij dat eens even doen!”

Maar je ging niet samen met een slaaf aan tafel zitten.

En dat gebeurde in de kerk wel. Met het Avondmaal. Héél bijzonder!

Iedereen had daar zijn eigen, -wij noemen dat dan vaak een club-, maar vroeger zeiden ze: een gilde. En je hoorde bij je eigen gilde. En je bemoeide je niet met mensen van

een andere gilde. Dat bestond niet!

En je moet er echt even over doordenken om te begrijpen, dat onze situatie toch een heel andere is. Hoewel ook in onze gemeente het nog best eens voor kan komen dat de één en de ander, dat ze niet zo makkelijk met elkaar omgaan.

Waar het om gaat, broeders en zusters, “wij danken God voor jullie allemaal, voor jullie samen als gemeente”, dat is, omdat God geen mensen redt, ieder voor zich, als individu. Nee, Hij brengt die mensen naar elkaar toe. En dan schrijft hij zijn brief aan de geméente in Thessalonica.

Niet aan Piet, en Jan, en Kees, en Klaas; en de rest niet. Nee, aan die héle gemeente. Die mensen die allemaal in Thessalonica wonen. Maar die daar als het ware zijn weggeplukt om **samen** een gemeente te vormen. Christus brengt ze bij elkaar. En Christus houdt ze bij elkaar. En dat noem je dus: ‘vergaderen, vergadering’.

Als wij het woord ‘vergadering’ horen, dan denken we vaak: ‘o, papa moet vanavond naar een vergadering’. Allerlei vergaderingen kunnen er zijn.

Nee, hier betekent het woord ‘vergaderen’: bij elkaar brengen, en bij elkaar komen. En dat kun je zien, elke keer wanneer het Woord weer te horen is. Keer op keer. Die mensen in Thessalonica die hadden door de week heel vaak niet zoveel met elkaar. Een slaaf die kon niet gaan zeggen: “ik neem vanmiddag maar even vrij. Want ik wil op bezoek gaan bij zuster die en die, want die is niet zo fit. Die kan ik misschien wel een halve middag helpen”. Dat kon een slaaf natuurlijk nooit doen. Want die moest voor zijn eigen heer aan het werk. En ook verder, contacten waren lang niet altijd makkelijk.

Maar, op de eerste dag van de week, dan konden ze met elkaar geweldig blij zijn! En dan konden ze lachen. Want ze waren weer samen als gemeente van Christus! Zondag aan zondag. In Thessalonica was dat niet gewoon. Het was daar nog maar net begonnen.

Voor ons mag het nooit gewoon worden. Maar is het vaak wel gewoon. Er zitten hier vast oude mensen, die weten nog: ‘ja, toen ik klein was, ging ik al met mijn papa en mama mee naar de kerk’. Hun hele leven lang gaan die naar de kerk. En in Thessalonica was het nog maar een paar week. Of misschien nog maar een paar maand. Heel kort eigenlijk nog.

Maar telkens weer krijgen ze dan te horen: ‘mensen, vergeet nou één ding nooit, de Heere Christus, Hij was gehoorzaam, voor jou! Hij heeft geleden, is gestorven voor jou! En Hij lééft nu!’ En het Evangelie van Christus, dat komt elke zondag naar jullie toe. Nu al, in dit leven.

Dit is ZONDAG 21. Die gaat over nú. ZONDAG 22, volgende week, gaat over ná dit leven. ZONDAG 21: ‘nú al vreugde in dit leven’. ZONDAG 22: ‘vreugde ná dit leven in de eeuwigheid’.

Maar nou even, klopt dit, broeders en zusters?

'Aan de gemeente in ... (plaatsnaam): 'wij danken God altijd voor u allemaal! Wij noemen u telkens in onze gebeden. En gedenken voor onze God en Vader, hoe veel uw geloof tot stand brengt. Hoe krachtig jullie liefde is. En hoe standvastig jullie blijven hopen op de komst van de Gezalfde Jezus!'

Zou Paulus dat zo van u kunnen zeggen?

Ook hier in ... (plaatsnaam) brengt God de Heilige Geest ons bij elkaar. Opdat ook in onze levens, door het Woord en het werk van Christus, de blijdschap er is, en blijft. De blijdschap die, denk maar aan het laatste vers van hoofdstuk 1, die vooral er is, omdat Christus redt van het komende oordeel. Het oordeel dat we allemaal verdienen, maar Christus **redt!**

En dan is het leven niet meer zinloos, wanneer je de levende God dient. Dan is er toekomst!

En als we belijden in de Catechismus, dat we van die gemeente van Christus een levend lid zijn, dan zul je jezelf altijd de vraag moeten stellen: 'is dat inderdaad bij mij het geval?'

Verlangt u echt naar dat werk van God de Heilige Geest? Verlangt u naar de verkondiging? Daar begint dat mee.

Dat kan iedereen voor zichzelf nagaan.

Toen je vanmorgen wakker werd, dacht je toen: "ha, fijn, mooi, ik mag naar de gemeente die van Christus is!?"

Of dacht je: "ah, 't is ook weer zondag. Ik kan niet naar het zwembad. En ja, kerk, dat duurt vaak een poos ..."

Verlangde u naar de eredienst? Naar dat samen erkennen, dat echt bij elkaar zijn? En dat samen erkennen: maar onze Heere, dat is de Christus de Gezalfde!?

Zag u er naar uit, omdat u dacht: "ja, daar word je weer echt blij van". Als het gaat over de Christus! Blij in het geloof!

Nee, als je boos bent, kun je niet lachen. Als je boos bent, dan ben je niet blij.

Als je hier niet wilt zijn, dan ga je in tegen God de Heilige Geest. Dan weiger je mee te doen met Zijn werk. En dan zit je dus niet goed.

Als het gaat, broeders en zusters, om die blijdschap die de Heere Christus door Zijn Geest wil werken, wat denkt u dan? Komt dan bij u boven: "dat is leuke theorie, maar de praktijk is jammer genoeg anders"?

Zo gaat het wel eens.

Dan kan vanaf de preekstoel wel gezegd worden, dat het hier altijd gaat over de Heere Christus. En dat die gemeente van de Heere Christus, dat je daar moet zijn.

Maar hoe makkelijk kijken we daar niet anders tegenaan? Dat we het niet hebben over die gemeente die van **Christus** is? Maar dat we het hebben over die club mensen waar

we bij horen. En dan kan het zomaar zijn: 'het bestuur staat me niet zo aan; met de voorzitter kan ik niks; de manier van vergaderen – belachelijk ouderwets.' En dan haak ik af.

Het negende artikel van de Apostolische Geloofsbelijdenis, dáár hebben we het over. "Ik geloof de heilige, algemene, christelijke kerk".
Ik **geloof** die kerk.

Daar kun je een heleboel dingen over zeggen. En vanmorgen kan het alleen maar heel kort. Maar laat dat vaststaan: die kerk heb je te geloven, en je belijdt dat je die kerk gelooft.

Dat betekent, dat je over die kerk alleen maar de dingen kunt zeggen die in het Woord van God staan. Dat is immers belijden.

Wij kunnen allerlei dingen bedenken over de kerk. En wat zijn er niet een dwalingen over de kerk.

Maar het gaat erom, hoe spreekt Gods Woord daar over?

De kerk is heel wat anders dan een club mensen, waar die mensen het voor het zeggen hebben.

Kerk is daar, waar **Christus regeert**.

En dan is er een heleboel meer kerk, dan alleen maar DGK.

Want kerk is, waar Christus en Zijn Woord regeert! En dat betekent ook dat je die anderen moet opzoeken. En dat je contacten moet gaan leggen. Zeker!

Maar ziet u dat alstublieft heel wijds, over de hele wereld.

De Catechismus, die heeft het over die kerk die vergaderd, beschermd en onderhouden wordt, van het begin van de wereld tot aan het einde, en over het rond der aarde, zoals dat heet.

En dan mag je verwonderd zeggen: hier regeert Christus ook! Wat kan ik nu blij zijn!

Wat kan ik in het geloof lachen! Want waar Christus regeert, daar is het goed!

2) En dat blijkt ook in het tweede. Want **God de Heilige Geest maakt u nú al blij, Hij maakt u tot de eenheid in Christus**.

Daar hebben we weer zo'n punt. De gemeenschap der heiligen, is dat mooie theorie? Of is dat eerlijke praktijk?

Wie boos is, en de geloofslach niet wil, die haakt af.

Die is, om zo te zeggen, een knikker.

Heb je wel eens een emmertje vol knikers gezien?

Knikers die zitten altijd los van mekaar. Wij hebben thuis een knikkerbaan. En als de kleinkinderen komen, dan gaan ze met die knikkerbaan spelen. Er is ook een bak met alle knikers erin. En die valt natuurlijk altijd over de vloer ... En dan rollen die knikers óveral heen. Want knikers horen niet echt bij elkaar. Die zitten niet vast aan elkaar.

Maar gemeenteleden, die allemaal verbonden zijn aan de Heere Christus, die horen wél bij elkaar. Die zitten zelfs vast aan elkaar.

Dan leef je zélf in verbinding met Christus, het Hoofd in de hemel.
 Maar dan leef je ook met die ander. Je hebt die ander lief. Je hebt zorg om die ander.
 En over die ander. Je geeft om elkaar. En je wil niks liever dan **samen** met elkaar de
 Heere loven. Dat is dat levend lid zijn.

Een levend lid erkent ten aanzien van die andere gemeenteleden: dat is **mijn** broeder,
 dat is **mijn** zuster.

Dat is soms verschrikkelijk lastig, zelfs in families, broer en zus. Soms kunnen ze totaal
 niet met elkaar. In de gemeente is dat nog veel lastiger, want het zijn niet eens echte
 broers en zussen. Maar het zijn broeders en zusters in het geloof.

Maar de band met broeders en zusters in het geloof, die is vaak nog sterker dan de
 band met broers en zussen waar dat geloof afwezig is.

En waarom hoort u bij dit ene geheel? Omdat u bij Christus mag horen!

Als één ding vanuit de Bijbel duidelijk is, dan is dit wel, dat geloven niet in je uppie kan.
 Hoef je alleen maar te kijken naar de Psalmen. Want daar staat heel vaak: 'looft de Heer
 want Hij is goed'. Waarom staat er looft met een 't'? Dat betekent: **jullie** moeten de
 Heere loven, niet **jij**.

Natuurlijk moet je het ook persoonlijk doen. Maar in die Psalmen wordt telkens gezegd:
jullie moeten dat sámen doen.

Gemeenschap der heiligen. Dat is samen in geloof, hoop en liefde.

Dat is samen één in Christus.

En dat betekent dan verder, dat je verplicht bent om ook binnen dat lichaam bezig te
 zijn.

Samen optrekken op een manier, dat je d'r allemaal béter van wordt.

Niet je daarvan weghouden, maar samen-op.

Als je boos bent, kun je niet lachen.

Als je negatief aankijkt tegen de gemeenschap der heiligen, tegen die eenheid vanwege
 Christus, dan kun je nooit die blijde geloofs-lach krijgen. En je doet de Geest verdriet.

In Thessalonica was het op het moment dat Paulus schreef, goed.

Maar er mankeerde natuurlijk ook best het één en ander aan. Want anders had Paulus
 die brief niet verder hoeven te schrijven.

... (Plaatsnaam), gemeente die van Jezus Christus is. Iedereen kan die blijde
 geloofs-lach hebben. Maar er zal ook hier vast nog wel het één en ander aan mankeren,
 als het gaat om die gemeenschap.

Wat kan het moeilijk zijn, als je zo lang, zo klein blijft. Wat kan het lastig wezen als je
 mekaar zo goed kent.

En dan mag je je altijd weer laten bemoedigen. En dat begint dan bij de erediensten.

Want in die erediensten gaat het over Christus! En over Zijn werk!

En als je zoekt -want het kan ook zomaar weg zijn, wij zijn mensen, bepaald niet
 volmaakt-, als je het weer zoekt, die lach van het geloof, dan betekent dat, dat je vaak
 de handen vouwt en bidt om de krachten van God de Heilige Geest. En dat gebed, dat
 zal verhoord worden.

Hou je nooit op jezelf! Want Christus maakt zich druk om Zijn vólk.
Denk alleen maar aan de naam 'Jezus'. Hij is het die de zonden van **Zijn volk** zal verzoenen. 'Volk' - weer die eenheid.
Het is de Geest van Christus Die het 'samen' wil. En die ook dat 'samen blij zijn', wil maken.
Hier beginnen, om met ZONDAG 22 tenslotte uit te komen bij de vreugde, bij de blijdschap van het feest, dat nooit weer ophoudt. In de eeuwigheid.

Kijk, een volmaakte kerk, daar hoeft je niet naar te verlangen, want die komt er nooit. Zolang wij onvolmaakte mensen zijn, rommelt het vaak wat voort.

Maar, kerk van Christus zijn, gemeente van Christus zijn, en eerlijk zijn op het punt van, 'het Woord heeft het hier voor het zeggen', dat heeft ook alles te maken met: ik geloof die eenheid van de gelovigen. En ik zoek de blijdschap, ook vanwege de verbondenheid met elkaar.

3) Tenslotte. **God de Heilige Geest maakt het volk van God nú al blij, Hij schenkt u vergéving, dankzij Christus.** En wat is dat nodig! Juist als het gaat over de kerk, als het gaat over de gemeenschap der heiligen. Wat hebben we dan allemaal vergeving nodig.

Er kan zoveel zijn, bij mij, bij jou, bij u, bij ons, zoveel, waarvan we moeten zeggen, "Vader, we erkennen schuld, en we smeken U om vergeving."

Het is de zonde die zoveel stuk maakt. In de kerk. In de gemeenschap der heiligen. Maar dan is het zo ongelooflijk heerlijk! En juist dat punt van die vergeving, dat werkt die lach van het geloof.

God de Heilige Geest laat ons niet zitten in die zonde.

"Ik geloof, de **redding** van het komend oordeel. Als werkelijkheid!

Ik **geloof** vergeving! Voor mij. Voor die ander!"

En dat maakt blij.

Het is zo wonderlijk! Want, als je het hebt over zonden, dan moet je eerst van jezelf erkennen, 'het staat er met mij hopeloos voor'. En dan mogen horen: God redt zondaars!

Zo onvoorstelbaar groot is Zijn goedheid!

Ik **geloof** die vergeving!

Ja, dat gaat bij ons met horten en stoten vaak.

Ik moet er telkens weer naartoe geduwd worden, naar die vergeving van de zonden.

Soms dan lukt het mijzelf niet om dat te geloven, dan moet een ander dat zeggen.

Soms dan zitten de zonden mij dwars.

Maar als ik daar weer naartoe geduwd ben, merk ik óók dat werk van de Geest: een hartelijk verlangen om van die zonde echt af te komen.

Zo gauw ik maar even die zékerheid weer heb, op grond van het Woord van God, dan denk ik weer door over Christus en Zijn wonderlijke werk.

En elke keer als het gaat over het Avondmaal, dan komt dat met nog meer nadruk op

ons af: een **volkomen verzoening** van **al onze zonden!**

Al mijn boosheid, waardoor er geen lach kan wezen, die heeft de Heere Christus, Die die brandende toorn van God onderging om ons, al die boosheid is opgebrand om zo te zeggen.

Dat is het werk van Christus.

Gods liefde, dankzij Hem.

Voor mij. Voor jou. Voor u.

Ja, en voor **ons**, gemeente van Christus, gemeenschap der heiligen.

En voor wie gelooft, -die mag het nú al horen-, dankzij het werk van God de Heilige Geest zal uiteindelijk alleen het blij zijn over blijven!

AMEN